

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.238 van 20 december 2017
in de zaak A. 214.050/XIV-36.022**

In zake : Linda COUVREUR
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mathieu Langerock
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Koolkerkse Steenweg 154
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Waterloolaan 115

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 november 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur van de gevangenis te Brugge van 20 oktober 2014 waarbij aan verzoekster de tuchtsanctie wordt opgelegd van “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” gedurende drie weken, “VM inbegrepen tot en met 7/11/2014 om 13u”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.986 van 30 oktober 2014 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 april 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lawrence Taillaert, die *loco* advocaat Mathieu Langerock verschijnt voor verzoekster, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 228.986 van 30 oktober 2014. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Uiteenzetting van het enig middel opgeworpen in het verzoekschrift

4. Verzoekster voert in het verzoekschrift een enig middel aan, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging, “de hoorplicht in het

bijzonder”. Verzoekster betoogt dat zij werd gehoord op de tuchtzitting op 20 oktober 2014 alwaar zij heeft gevraagd om de gevonden kruimels cannabis te tonen zodat zij de gevonden hoeveelheid drugs zou kunnen verifiëren en zich daarop zou kunnen verdedigen. De directie van de gevangenis meldde ter zitting dat de drugs reeds werden bezorgd aan het parket van Brugge voor verder gevolg. Verder wijst verzoekster nog op een onregelmatigheid in de rapporten aan de directeur waarin wordt verwezen naar twee verschillende cellen, cel 5455 en 5426, terwijl verzoekster in cel 5426 verblijft. Gelet op het feit dat de resten cannabis volgens het rapport aan de directeur werden aangetroffen in een andere cel dan de hare, en gelet op het feit dat de gevonden kruimels cannabis niet kunnen worden voorgelegd, meent verzoekster dat zij zich niet op voldoende wijze heeft kunnen verdedigen.

5. In de memorie van wederantwoord wijst verzoekster er op dat zij de feiten wel degelijk steeds heeft betwist en dat zij geen verdovende middelen gebruikt. Gelet op haar formele betwisting van het feit dat de restanten van de drugs in haar cel werden aangetroffen, heeft zij op de tuchtzitting verzocht de gevonden drugs te tonen, hetgeen niet mogelijk was omdat ze reeds voor verder gevolg waren bezorgd aan het parket te Brugge. Zij stelt dat zij aldus de vermeende hoeveelheid drugs die in haar cel zou zijn aangetroffen, niet heeft gezien. De aangetroffen drugs zijn volgens haar een essentieel element in de beoordeling van de tuchtsanctie aangezien de tuchtrapporten en de bestreden beslissing enkel en alleen daarop zijn gesteund. Het feit dat aan haar het recht werd ontnomen om kennis te nemen van de aangetroffen drugs houdt volgens haar dan ook wel degelijk een schending van het recht van verdediging in. Verzoekster betwist dat zij de schending van het recht van verdediging zou hebben opgeworpen omdat zij de hoeveelheid van de gevonden drugs niet kon controleren aangezien zij evident weet dat de hoeveelheid van de gevonden drugs niet van belang is nu elke hoeveelheid drugs door en krachtens de wet strafbaar is.

Beoordeling

6. Verzoekster voert de schending aan van het recht van verdediging, in het bijzonder de hoorplicht, doordat niet werd ingegaan op haar vraag om de op haar cel gevonden kruimels te tonen, zodat zij bijgevolg de gevonden hoeveelheid drugs niet kon verifiëren en zich al dan niet, in voorkomend geval, hierop kon verdedigen. Het feit dat de resten cannabis volgens het rapport werden aangetroffen in een andere cel dan de hare en dat die kruimels cannabis niet kunnen worden voorgelegd, maakt volgens verzoekster dat zij zich niet op voldoende wijze kon verdedigen.

7. Op grond van artikel 144, § 5, vierde lid, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’, brengt verzoekster - die uitdrukkelijk verklaarde geen beroep te doen op een advocaat - haar verweermiddelen mondeling en, zo zij dit wenst, schriftelijk, ter kennis van de directeur.

In het verslag over de tuchtrechtelijke hoorzitting is daarover te lezen:

“Betrokkene zegt dat ze het recht heeft om zich te verdedigen. Ze zegt dat de directeur het niet kan bewijzen. Als ze een sanctie krijgt gaat ze een kort geding aanspannen.”

Wat de thans in het verzoekschrift aangevoerde bewering betreft dat zij op de tuchtzitting uitdrukkelijk heeft gevraagd “om de gevonden kruimels te tonen”, stelt de Raad van State vast dat zulks niet blijkt uit het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting. Evenmin blijkt dat verzoekster die vraag ter gelegenheid van de hoorzitting in een geschreven (verweer)nota kenbaar heeft gemaakt.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster weliswaar heeft aangevoerd dat de directeur de feiten (“verdachte substantie”) niet kan bewijzen, maar dat ze evenwel nalaat enig bewijs bij te brengen van haar voor het eerst in het

verzoekschrift, beweerde uitdrukkelijke vraag tot het tonen van de gevonden “kruimels” van cannabis. In de mate dat verzoekster het recht van verdediging geschonden acht doordat zij de betrokken restanten van “cannabis” niet heeft kunnen zien, blijkt aldus niet uit het tuchtdossier dat het voorleggen van de “kruimels” van essentieel belang was voor haar verdediging. Voorts maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de enkele aanduiding op het tuchtrapport van 17 oktober 2014 om 9.00 uur van blijkbaar een celnummer dat niet het hare is, haar recht op verdediging heeft geschonden, te meer dat het rapport van 17 oktober 2014 om 07.20 uur inzake haar cel uitdrukkelijk vermeldt dat er een “zeer sterke geur van verboden substantie (weet?) [is] waargenomen in de cel van [verzoekster]”.

8. Het middel is ongegrond.

B. Uiteenzetting van het nieuwe middel opgeworpen in de memorie van wederantwoord

Uiteenzetting van het middel

9. In het middel, voor het eerst opgeworpen in de memorie van wederantwoord, voert verzoekster de schending aan van de materiële-motiveringsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op de, volgens haar verkeerde, veronderstelling dat er restanten van cannabis werden aangetroffen in haar cel. Verzoekster herhaalt dat het tuchtrapport, bepaalt dat de celcontrole plaatsvond in cel 5455 terwijl zij zelf verblijft in cel 5426. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekster aldus verkeerdelijk gesteld dat de restanten van cannabis in haar cel werden aangetroffen, terwijl die in werkelijkheid werden aangetroffen in cel nr. 5455, zodat de bestreden beslissing kennelijk steunt op foutieve elementen hetgeen de materiële-motiveringsplicht schendt. De vermelding van het verkeerde celnummer mag volgens verzoekster niet zomaar worden afgedaan als een materiële vergissing.

Beoordeling

10. Behoudens middelen van openbare orde, moet, op straffe van niet-ontvankelijkheid, een middel tot nietigverklaring door de verzoekende partij worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra zij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat zij er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben.

11. Verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsplicht, die niet de openbare orde raakt, voor het eerst aan in de memorie van antwoord. Niet blijkt dat zij dat middel niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen ontwikkelen.

12. Het voor het eerst in de memorie van wederantwoord opgeworpen middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig december tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques